

EL CAU CULTURAL

ESPORT I ELITISME

"Et la ville olympique est... Barcelone!". Un clam unison de goig es sentí en aquell moment i aflorà per tot el territori. "Sí, ho hem aconseguit, ja som olímpics.

Mai una empresa ha arrossegat tantes persones envers un destí determinat. Mai tants interessos contraposats s'havien fos per esdevenir un sol cos, un sol sentiment. I és per aquest esforç popular i col·lectiu pel que ens hem de sentir satisfets.

Ara, amb la meditació del pas del temps, després dels sentiments desenfrenats, de l'entusiasme i l'emoció, hom comença a qüestionar el veritable sentit d'aquests jocs. No haurem caigut en la inèrcia dels esdeveniments? La resposta d'aquesta qüestió ens revela una problemàtica molt més àmplia: cap on es dirigeix l'esport? L'esport neix com un sentiment de masses, un intent d'afavorir la forma física, d'afavorir els músculs... L'esport pel senzill motiu de fer esport. És córrer sense cap meta concreta, és el partit improvisat de jugadors reclutats, és el matx de basquetbol del diumenge amb els amics.

Davant aquesta concepció d'esport, neix l'esport elitista, on només tenen accés una minoria, els millors. Cada cop es recolza més aquesta vessant, fins el punt que esport i elitisme adquireixen una sinonímia alarmant. I s'edifiquen grans estadis per admirar els millors, perquè, ells són l'esport. I el carrer cada vegada és més buit de curses improvisades, de partits amistosos...

Dins d'aquesta psicologia popular, l'Administració no fa més que agreujar el mal crònic. Els pressupostos esportius es centren fonamentalment en recolzar els grans clubs, fomentar esportistes internacionals, ajudar a l'edificació de palaus descomunals a les grans ciutats... Però, què fem amb la gent del carrer? L'esport ha estat creat per ells. Queden satisfets recordant allò de "Belluga't, fés esport". Sí, però on? Potser s'obliden que, per practicar l'esport, calen unes mínimes instal·lacions, estadis coberts, foment als clubs locals...

I dins aquest món confús i estranyament acallat, una imatge significativa: a Barcelona, la construcció de l'anell olímpic es xifra en milers de milions; a Sant Feliu de Guíxols gairebé no es pot practicar el basquetbol quan plou. "Sí, ho hem aconseguit, ja som olímpics..."

El nostre parer es basa en la formació d'una "competència". No ens val la formació "elitista". La salut, el millorament i la rivalitat són dons d'aquesta activitat tan sanitària. Si s'ha de fer quelcom, que sigui per a la gent del carrer que desitgi integrar-se al món esportiu, que sigui per a recolzar els nuclis esportius locals a fi d'incrementar l'afecció dels ja incorporats i millorar les seves capacitats corpòries —i com no, psíquiques—, i que sigui també per a connexionar tots aquests nuclis, entre ells, per tal d'evitar l'individualisme absolut dels estaments i per a donar més intensitat d'organització i execució. Finalment, que no sigui tan sols per a una tria. L'Esport és de tots: menuts, adol·lescents, adults i "avis", experts i menys experts.

"Sí una Olimpíada és —...I és que, malauradament, és— el motiu per a promocionar a dojo l'esport —i, així, obtenir "figures" pel país— és perd gairebé tot el bon concepte d'ell perquè aquest neix del nostre cor per lluitar l'artificialitat social i afavorir el nostre sistema psicossomàtic".

Amb motiu de les Olimpíades 92,
CATALLUNA